

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9305/2025
27.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиле АА, Република ..., правног следбеника пок. тужиле ББ, бив. из Републике ..., чији је пуномоћник Атила Мразница адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Војкан Симић адвокат из ..., ради редукације располагања поклоном и тестаментом, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж 1914/24 од 28.03.2024. године, у седници одржаној 27.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против решења Вишег суда у Београду Гж 1914/24 од 28.03.2024. године у делу којим је одбијена жалба тужиле и потврђено решење Првог општинског суда у Београду П 6229/87 од 04.03.1992. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужиле изјављена против решења Вишег суда у Београду Гж 1914/24 од 28.03.2024. године у делу којим је одбијена жалба тужиле и потврђено решење Првог основног суда у Београду П 67570/20 од 06.06.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Решењем Првог општинског суда у Београду П 6229/87 од 04.03.1992. године, ставом првим изреке, утврђено је да је тужба повучена. Ставом другим изреке, обавезана је тужиле да надокнади трошкове спора туженом у износу од 30.000,00 динара.

Решењем Првог основног суда у Београду П 67570/20 од 06.06.2022. године, одбијен је предлог тужиле за повраћај у пређашње стање.

Решењем Вишег суда у Београду Гж 1914/24 од 28.03.2024. године, одбијене су као неосноване жалбе тужиле, сада пок. ББ, чији је правни следбеник АА, и потврђена решења Првог општинског суда у Београду П 6229/87 од 04.03.1992. године и П 67570/20 од 06.06.2022. године.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужиле је благовремено изјавила ревизију, из чије садржине произилази да исто побија из свих законом прописаних разлога.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, у смислу члана 382. став 3. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС“, број 4/77, 36/77, 6/80 и 36/80, у даљем тексту: ЗПП), који се у овом случају примењује, у вези са чланом 400. став 1. тог Закона, Врховни суд је оценио да је ревизија тужиље дозвољена у делу у коме се побија правноснажно другостепено решење о повлачењу тужбе, а није дозвољена у односу на правноснажно другостепено решење којим је одбијен захтев за повраћај у пређашње стање.

Према члану 400. став 1. ЗПП, странке могу изјавити ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно завршен (став 1), а ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде (став 2).

У конкретном случају тужба је поднета 15.05.1981. године, а означена вредност предмета спора је 1.500.000,00 динара који износ је означен и у поднеску тужених од 05.10.1981. године. Означена вредност предмета спора превазилази цензус од 8.000,00 динара који је у то време био прописан чланом 382. став 3. ЗПП, па је очигледно да је у тужби означена била ревизијска вредност спора. Према члану 23. став 3. Закона о изменама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 55/2014, који је ступио на снагу 31.05.2014. године), ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра, односно 100.000 евра у привредним споровима, по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона. Поступак у овој парници је правноснажно решен тек 28.03.2024. године, што значи да у време доношења ових измена и на овај поступак односио се ревизијски цензус од 40.000 евра. Ако се то има у виду, затим чињеница да је означена вредност у тужби од 1.500.000,00 тадашњих динара према курсу који је на дан подношења тужбе важио (1 ДЕМ = 15,62 динара) представљала износ од 94.103 ДЕМ, а 2022. године увођењем валуте евро, то би био износ од око 47.000 евра, произилази да вредност предмета спора превазилази законом прописани цензус за изјављивање ревизије. Решење којим је правноснажно утврђено да је тужба повучена представља решење којим је поступак завршен, а како означена вредност предмета спора превазилази ревизијски цензус, то је ревизија тужиље у овом делу дозвољена.

Испитујући побијано другостепено решење о повлачењу тужбе, Врховни суд сматра да је ревизија у том делу неоснована.

Из списка предмета произилази да је тужиља сада пок. ББ издала писано пуномоћје којим је овластила адвоката Душана Грковића као пуномоћника да је заступа у овој парници, што је исти и чинио и након одласка у пензију 02.07.1982. године, о којој чињеници није обавестио суд, већ је ту чињеницу истакао тек након доношења решења о повлачењу тужбе од 04.03.1992. године, и то у поднеску који је насловио „предлог за повраћај у пређашње стање и жалба“. Из списка даље произилази да се адвокат Душан Грковић јављао као пуномоћник тужиље и након 1982. године, приступао на рочишта, достављао поднеске, чак је обавестио суд о смрти другог пуномоћника тужиље. Пуномоћје овом адвокату тужиља није опозвала, нити је пуномоћје отказано. Адвокат Душан Грковић био је уредно позван за рочиште заказано за 04.03.1992. године, није се одазвао позиву и како су се по други пут стекли услови за мировање поступка, суд је правилно утврдио да је тужба повучена. Неосновано ревизија указује да је пуномоћје Душану Грковићу престало моментом када је отишао у пензију. Ово стога што према тадашњем Закону о парничном поступку пуномоћник странке могло је да буде и физичко лице, а управо понашање овог лица који је наставио да заступа тужиљу и након одласка у пензију, доказује да се и даље легитимисао као њен пуномоћник и предузимао одређене правне радње у поступку.

Чињеницу да се не може сматрати да је сада пок. ББ опозвала пуномоћје овом адвокату због тога што је отишао у пензију, потврђују управо и наводи садашње тужиље и њеног пуномоћника, којима они признају одређене правне радње које је Душан Грковић преузео у име тужиље након одласка у пензију (оне које су у њиховом интересу), из чега произилази да је правилан закључак нижестепених судова да пуномоћје овом адвокату није опозвано због његовог одласка у пензију, нити је опозив наступио по самом закону.

Због изнетог, неосновани су сви ревизијски наводи којима се оспорава другостепено решење о повлачењу тужбе.

Другостепено решење којим је правноснажно одбијен предлог за повраћај у пређашње стање није решење којим се окончава поступак, па ревизија изјављена против тог решења није дозвољена у смислу члана 400. став 1. ЗПП који се у овом случају примењује.

На основу изнетог, применом члана 393. ЗПП одлучено је као у ставу првом, а применом члана 392. ЗПП, као у ставу другом изреке.

Врховни суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију, налазећи да овај трошак није био нужан за вођење парнице, у смислу члана 155. став 1. ЗПП, збогчега је применом члана 166. став 1. истог закона одлучио као у трећем ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**